

A szenttéavatáson elhangzott szentbeszéd (2002.október 6.)

II. János Pál pápa szentbeszéde
Josemaría Escrivá
szenttéavatási szertartásán.

2007.03.13.

1. „Akiket Isten lelke vezérel, azok Isten fiai” (*Róm.* 8, 14). Pál apostolnak az imént, a gyülekezetünk előtt elhangzott szavai segítenek abban, hogy jobban megértsük Josemaría Escrivá de

Balaguer ma ünnepelt szenttéavatásának sokatmondó üzenetét. Ő ugyanis engedelmesen hagyta, hogy a Szentlélek vezesse lépteit, mert meg volt arról győződve, hogy csak így lehet teljességgel megvalósítani Isten akaratát.

Ez az alapvető keresztény igazság mindig visszatérő motívuma volt igehirdetésének. Lelki gyermekeit mindig arra buzdította, hogy a Szentlélek segítségét kérjék ahhoz, hogy benső életük, azaz az Istennel kialakított kapcsolatuk, és a kis földi valóságokból összerakott családi, szakmai és társadalmi életük ne váljon szét egymástól, hanem egy egyetlen „szent és Istennel telített” létet alkosson. „Ezt a láthatatlan Istent –írta–, megtaláljuk a legláthatóbb és legmateriálisabb dolgokban” (*Conversaciones con Mons. Escrivá de Balaguer*, 114. sz.).

Ma is aktuális és időszerű ez a tanítása. A hívő, aki a keresztség által Krisztus testének részévé válik, arra hivatott, hogy egy meg nem szűnő életviszonyt alakítson ki az Úrral.

2. „Az Úristen vette az embert és Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze” (*Ter* 2, 15). A Teremtés könyve, ahogy azt az első olvasmányban hallottuk, arra emlékeztet bennünket, hogy a Teremtő az emberre bízta a földet azért, hogy ‘művelje’ és ‘őrizze’ azt. A hívők a világ különböző területein való működésük közben hozzájárulnak ezen egyetemes isteni terv megvalósulásához. A munka és bármi más tevékenység, amit a Kegyelem segítségével végzünk, a hétköznapi megszentelődés eszközeivé válnak.

„Egy hívő keresztény hétköznapi élete –ahogy azt Josemaría Escrivá szokta mondani–, amikor dolgozik

vagy pihen, amikor imádkozik vagy alszik, minden pillanatban, egy olyan élet, ahol Isten mindig jelen van”

(*Meditaciones*, 1954. március 3.). Ha az emberi létnek egy ilyen természetfölötti perspektívát adunk, egy olyan látóhatár tárul elénk, amely felettébb gazdagon kínálja az üdvözülésre szolgáló eszközöket, mert a megszokott földi élet látszólag monoton egyhangúságában Isten annyira megközelít bennünket, hogy számtalan lehetőség kínálkozik arra, hogy közreműködjünk üdvözítő tervének megvalósulásában. Így tehát könnyebb megérteni a II. Vatikáni Zsinat kijelentését, miszerint „a krisztusi üzenet nem vonja el az embereket a világ építésétől (...), hanem még erősebben kötelezi őket, hogy a világ javára munkálkodjanak.” (*Gaudium et Spes*, 34. sz.).

3. Isten felé emelni a világot és azt belülről alakítani át: íme, ez az az

eszmény, amit a Szent Alapító állít
előtek, kedves testvéreim, akik ma
annak örültök, hogy az oltárok
dicsőségében köszönthetitek őt.
Továbbra is annak a szükségességre
hívja fel a figyelmeteket, hogy ne
hagyjátok, hogy félelmet keltsen
bennetek a materialista kultúra, ami
azzal fenyegeti Krisztus tanítványait,
hogy eltörli személyazonosságuk
legalapvetőbb ismertetőjegyét. Az új
szent szerette megkapó eréllyel
hangsúlyozni, hogy a keresztény hit
ellentétben áll a konformizmussal és
a belső tehetetlenséggel.

Az ő nyomdokait követve terjesszétek
el az egész társadalomban, faj,
osztály, kultúra vagy életkor alapján
való megkülönböztetés nélkül azt a
tudatot, hogy mindenki meghívást
kapott az életszentségre.

Törekedjete arra, hogy először is az
evangélium stílusában megélt alázat
és szolgálat által, ti magatok váljatok
szentté, bízzátok sorsotokat a

Gondviselésre és hallgassátok
figyelemmel a Szentlélek szavát. Így
módon váltok a „föld sójává” (vö. *Mt*
5, 13) és „a ti világosságotok is
világítson az embereknek, hogy
jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei
Atyátokat” (*uo.* 5, 16).

4. Az tény, hogy annak, aki az
Evangélium hűséges szolgálatára
törekszik, számolnia kell az
értetlenséggel és a nehézségekkel. Az
Úr a Kereszt misztikus erejével
tisztítja meg és formálja azokat,
akiket meghív arra, hogy kövessék
Őt; de a Kereszten –ismételte az
újonnan kikiáltott szent–
világosságot, békét és örömet
találunk: *Lux in Cruce, requies in
Cruce, gaudium in Cruce!*

Attól a bizonyos 1931. augusztus 7-től
kezdve, amikor a szentmise
celebrálása közben azt vette észre,
hogy Jézus szavainak visszhangját
hallja lelkében: „én meg, ha majd

fölemelnek a földről, mindenkit magamhoz vonzok” (Jn 12, 32), Josemaría Escrivá világosan látta, hogy a megkereszteltek küldetése abban áll, hogy minden emberi valóság elébe odaállítsák Krisztus Keresztjét, és érezte hogyan tör fel bensejéből a mindenkit evangelizálni óhajtó sürgető hívás. Minden habozás nélkül rábólintott arra a felszólításra, amelyet Jézus intézett Péter apostolhoz és, amit néhány perce újra hallhattunk itt, ezen a téren: „*Duc in altum!*”, és átadta ezt lelki családjának is, hogy egy egységben és apostoli erőfeszítésben gazdag szolgálatot ajánlhasson fel az Egyháznak. „Evezz a mélyre –szólít fel bennünket az isteni Mester–, és vessétek ki a hálótokat halfogásra” (Lk 5, 4).

5. Egy ilyen elkötelezettséget igénylő feladat végrehajtásához azonban szükség van az ember belső életének ima által táplált állandó

gyarapodására. Szent Josemaría az imádság gyakorlatának mestere volt, az imát a világ megváltására szolgáló rendkívüli „fegyvernek” tekintette. Mindig azt tanácsolta: „Először: imádság; majd: vezeklés; harmadsorban, nagyon is csak »harmadsorban«: cselekvés” (Út, 82. sz.). Ez nem egy ellentmondás, hanem egy örök igazság: az apostoli munka termékenysége az imádságból és egy intenzív és rendszeres szentségi életből fakad. Lényegében ebben rejlik az életszentség és a szentek igazi sikerének titka.

Az Úr segítsen benneteket, kedves testvéreim, hogy magatokévá tegyétek ezt a sokat követelő aszkétikus és evangelizáló örökséget! Oltalmazzon benneteket Mária, akit a szent Alapító a következő neveken szeretett megszólítani: *Spes nostra, Sedes Sapientiae, Ancilla Domini!*

*(Reményünk, Bölcsesség széke, Az
Úrnak szolgálóleánya)*

A Szent Szűz formáljon
mindannyiunkat az Evangélium igazi
tanúivá, hogy mindenhol készen
álljunk nagylelkű adományainkkal
építeni Krisztus Királyságát!
Ösztönzőképpen szolgáljon Szent
Josemaría példája és tanítása, hogy
majd földi zarándoklatunk
végeztével mi is részesülhessünk a
mennyei örökség boldogságában! Ott
az angyalokkal és a szentekkel együtt
szemléljük majd Isten arcát és
örökön zengjük dicsőségét!

*Október 6-a napsütötte délelőttjén 10
óra 25 perckor II. János Pál szentté
avatta Josemaría Escrivát a világ
minden tájáról érkezett emberek
százezrei jelenlétében. Az áldoztatást
mintegy ezer áldozópap végezte fehér
esernyőt tartó önkéntesek
kíséretében. „Isten felé emelni a
világot és azt belülről alakítani át:*

íme, ez az az eszmény, amit a szent
Alapító állít elétek” „A
megkereszteltek küldetése abban áll,
hogy minden emberi valóság elébe
odaállítsák Krisztus Keresztjét”

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
szentteavatason-elhangzott-
szentbeszed-2002oktober-6/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-szentteavatason-elhangzott-szentbeszed-2002oktober-6/)
(2025.08.06.)